

“Corea del Nord pot convertir els EUA en un mar de foc”

El català Alejandro Cao de Benós, delegat especial del Govern de Corea del Nord i president de l'Associació d'Amistat amb Corea, adverteix del potencial armamentístic de l'últim reducte estalinista del Planeta i parla de les conseqüències que tindria un “atac preventiu” dels Estats Units.

Després de l'ofensiva nord-americana sobre l'Iraq, semblava que havia arribat l'hora de Corea del Nord, inclosa també a la llista “d'estats terroristes” de George W. Bush. De moment, però, no s'ha produït cap “atac preventiu” dels EUA. Representen les armes de destrucció massiva nord-coreanes una amenaça pel món?

—No és Corea del Nord qui amenaça la resta del món. Nosaltres no desitgem envair ningú, sinó que demanem la reunificació pacífica amb Corea del Sud, que sí que està envaïda des de 1953 per 37.000 soldats nord-americans. A diferència nostra, els EUA sí que utilitzen les seves armes de destrucció massiva per amenaçar i, fins i tot, per ocupar estats i esclafar governs que els fan nosa. La percepció d'amenaça la tenim nosaltres quan Washington insulta el nostre Govern, ens titlla de “terroristes” i es nega a signar un acord de pau.

—Però sud-coreans i japonesos, per exemple, han temut sempre una possible agressió de Corea del Nord. De fet, un coet Taepodong-1 llençat l'any 1998 per Pyongyang, per posar en òrbita un satèl·lit, va sobrevolar el Japó i va caure en aigües del Pacífic.

—Els sud-coreans cada cop ens veuen menys com una amenaça. Des de 2000 s'estan organitzant retrobaments de famílies que havien quedat dividides per la guerra entre el nord i el sud i que feia cinquanta anys que no es veien.

A més, a la regió de Kaesong s'està creant una àrea econòmica especial, on empreses sud-coreanes hi podran instal·lar fàbriques sota unes condicions fiscals molt favorables. Pel que fa al Japó, sempre ha estat un país amb ínfules imperials, que s'ha aliat amb els EUA per aconseguir el domini econòmic a la zona i ser la màxima potència d'Àsia.

—Corea del Nord, que dedica un 14% del pressupost a defensa, acostuma a brandar la seva força militar per avisar qui pretengui derrocar l'actual règim que, per aconseguir-ho, haurà de pagar un cost molt alt. Però molts experts diuen que aquests advertiments són simples "fanfarronades".

—Si fos així, els americans ja ens haurien bombardejat. El potencial bèl·lic del nostre país pot equiparar-se perfectament al de França o la Xina. En l'última dècada, l'exèrcit ha cobrat més pes gràcies a la política de prioritització militar formulada per Kim Jong Il. Els nostres míssils poden arribar a qualsevol punt del territori americà. Si és atacada pels ianquis, Corea del Nord pot convertir els EUA en un mar de foc.

—Des d'agost de l'any passat s'ha obert un canal de diàleg entre Pyongyang i Washington a través de les converses multilaterals de pau. Què se'n pot esperar?

—De moment, només serveixen de pretext als nord-americans per rentar-se la cara davant el món i donar la impressió que són partidaris de la via dialogada, mentre tracten d'imposar-nos el seu criteri sense més contemplacions.

—Bush exigeix el desmantellament de les centrals nuclears i l'entrada d'observadors internacionals que ho verifiquin. Què demana Corea del Nord a canvi?

—Abans de congelar el nostre programa nuclear, cal que els EUA s'avinquin a signar un pacte de no agressió, que estableixin relacions diplomàtiques amb Corea del Nord, que aixequin l'embarcament comercial contra nosaltres i que retirin les tropes i els míssils de Corea del Sud.

A més, per suplir l'energia que produïm a les plantes nuclears, hauran de subministrarnos combustible. Cal que respectin el país i no intentin asfixiar-lo.

—Podria emular Corea del Nord l'exemple de desarmament de la Líbia de Gaddafi o el model de reformes econòmiques liberalitzadores de la Xina?

—No té sentit pensar que Corea pot seguir el mateix camí que Líbia. Som un país sobirà i la posició que adopti Líbia o qualsevol altre estat no condicionarà les decisions del nostre líder. Pel que fa al sistema econòmic, tot i el desenvolupament d'àrees especials

Alejandro Cao de Benós mostra orgullós la insígnia que li ha atorgat el Govern nord-coreà.

com la de Kaesong, és fals que imitem l'experiència xinesa. Les reformes cap a una economia de mercat significarien la fi del país.

—Canviaran les perspectives de pau si el candidat demòcrata, John Kerry, venç Bush en les eleccions presidencials nord-americanes del proper novembre?

—Crec que Kerry promourà un retorn a l'època de distensió de Clinton i podrem impulsar novament negociacions amistoses amb els nord-americans.

Roger Mateos

Un català a la "cort" de Kim Jong Il

Nascut a Tarragona el 1974, Alejandro Cao de Benós de Les porta des dels catorze anys treballant per Corea del Nord. Tot i l'estirp aristocràtica dels seus avantpassats, de seguida va tenir clares les seves conviccions comunistes, que no li venien precisament de família: l'avi va ser un militar carlista que va combatre amb les tropes franquistes, el pare es declara monàrquic i la mare es considera anarquista.

Essent encara un adolescent, Alejandro es va enrolar a les files d'Izquierda Unida, però no va trigar a desenganyar-se de la línia "revisionista" impresa segons ell per Julio Anguita i va saltar al leninista Partido Comunista de los Pueblos de España (PCPE). Va ser llavors quan li va caure per primer cop a les mans una obra de Kim Il Sung. Li va semblar "ideal". El seu interès per Corea del Nord ja no va parar de créixer.

Poc després va tenir el primer contacte amb una delegació nord-coreana de visita per Espanya, que li va permetre entaular relacions directes amb el règim socialista. Els coreans li van

proporcionar més escrits del "gran líder" i Alejandro es va amagar d'ideologia *jutxe*. El 2000, a proposta seva, es va crear l'Associació d'Amistat amb Corea i s'hi va posar al capdavant. Ja se sentia més coreà que cap altra cosa.

Guanyada la confiança dels nord-coreans, Alejandro es va convertir el 2002 en el primer estranger a la història del país a ser nomenat delegat especial del Govern, amb capacitat per representar els interessos de Corea del Nord a l'exterior. Té la condició honorífica de "soldat de l'exèrcit de Kim Jong Il", que li dóna dret a vestir uniforme caqui, com si fos un oficial.

Per Barcelona, on resideix habitualment, llueix sempre a la solapa una insígnia amb el rostre d'un líder. Només se la treu a la feina: treballa d'expert en tecnologies a l'IESE, un centre docent on, segons reconeix, tot i ser de l'Opus Dei, no li han retret mai les seves preferències ideològiques. Disposa de casa a Pyongyang i s'hi podria mudar quan volgués, però per ara no ho farà. "Puc ajudar millor Corea des d'aquí", assegura. **R. M.**